

Въ въздуха имаше лека мъгла, морето бѣ сребристо. Задъ парахода съ крѣсъкъ и викъ хвърчеха бѣли птици съ черни крила. На кувертата кипѣше животъ. Матроситѣ облѣкоха чисти куртки; едни отъ тѣхъ миеха кувертата, други чистѣха мѣднитѣ части на кораба, на високата мечта се развѣ голѣмъ флагъ, а на кормилото другъ, още по-голѣмъ отъ тоя. Оживление и радост обхвана всички пасажери; тѣ всички излѣзоха на кувертата, нѣкои изнесоха куфаритѣ си и почнаха да стѣгатъ ремѣнитѣ.

Виждайки всичко това, Марися каза:

— Нѣщо, като че приближаваме къмъ брѣга.

Лаврентий сжщо се развесели. На западъ се показва най-напрѣдъ единъ островъ, послѣ другъ. Въ далечината мъглата като да се сгъстяваше и въ видъ на облакъ и димъ лежеше надъ морето. При тая гледка дигна се говоръ и шумъ. Всички показваха съ ржка,

а параходътъ засвири оглушително като отъ радостъ.

— Що е това? попита Лаврентий.

— Нью-Йоркъ, отговори до него единъ матросъ.

— Димътъ почна да се разнася и изчезва, а на негово мѣсто започнаха да се показватъ кжщитѣ, покривитѣ и коминитѣ. Долу прѣдъ града се виждаше цѣла гора мачти, а на тѣхъ хиляди пѣстри флагове, сжщо като цвѣтя въ полето. Параходътъ все по-вече приближаваше; живописниятъ градъ сѣкашъ излизаше изъ водата; виждаха се вече не само кжщитѣ, но и хората, които стояха на брѣга; послѣ на всѣка крачка почнаха да се срещатъ параходи отъ разна голѣмина и най-послѣ „Блюхеръ“ влѣзе въ тѣсния докъ.

Плутуването се свърши. По тѣсния мостъ, спуснатъ на брѣга, хората почнаха да слизатъ отъ парахода въ новата земя. Слѣзоха по него и Лаврентий и Марися.

Отъ руски прѣведе Г-жа А. Михайлова.

КМЕТЪТЪ ВЪ ЛАЙДЕ

Разказъ отъ Ескиросъ.

Въ 1574 г. градътъ Лаиде¹⁾ бѣше обсаденъ отъ испанскитѣ войски. Гладъ измжчваше обсаденитѣ; отъ двѣ седмици хлѣба липсваше въ града. Само листата на дърветата служеха за храна.

На гладътъ се прибави болестъта чума. Отъ шестнадесетъ хиляди жители, шестъ хиляди загинаха отъ гладъ и болестъ. Градътъ приличаше като да е защитаванъ отъ сѣнки, но при все туй, той се не прѣдаваше. Когато неприятелътъ подканваше обсаденитѣ да се прѣдадатъ, тѣ отговаряха: „ако трѣбва да защищаваме още отечеството си, ний ще си

изрѣжемъ лѣвитѣ ржцѣ за ядене, а пѣкъ съ дѣснитѣ ще се биемъ“.

Обаче, единъ день много гладни тѣлпи се прѣдставиха при кмета и искаха: или да се прѣдаде градътъ или да имъ се даде хлѣбъ. „Азъ обѣщахъ, отговори магистрата, да издържа до край обсадата. Хлѣбъ за сега нѣмамъ, но азъ ви прѣдлагамъ моето тѣло, за да сдобнете сили и да защищавате градътъ“. При тѣзъ думи клетитѣ гладни се оттеглиха и заеха отъ ново постоветѣ си.

Подиръ нѣколко деня, испанцитѣ, отчаяни отъ куража и твърдостъта на Лаиденскитѣ граждани се оттеглиха и дигнаха обсадата.

Отъ френски прѣведе: А. х. Троевъ.

¹⁾ Градъ въ Франция.